

Utfør all din gjerning etter Guds Ord!

Av Carl Olof Rosenius

Alt Gud har forkynt for menneskene i sitt Ord, går i hovedsak ut på å lære oss to ting: Først hvordan vi skal få nåde hos Gud, få forlatelse for våre synder og bli hans barn. Dernest hvordan vi skal leve her på jord som et Guds barn, for å tjene vår himmelske Far og gjøre hans vilje.

Men fordi dette er de to hovedpunktene som Guds rike iblant oss står og faller med, er det også disse punktene djevelen til alle tider vil angripe mest, og forsøke å frarøve oss. Og hvor så vel hele kirkesamfunn som de enkelte vakte sjelene oftest farer vill.

Når Kristus lærte, var det særlig på to områder han refset sitt folk og viste dem den rette veien. Først refset han deres falske rettferdiggjørelse, deres egenrettferdighet. Dernest deres falske gudstjeneste, deres selvvalgte gode gjerninger. Han talte f.eks. til dem om hvordan de «gav tiende av peppermynte, anis og karve, men har forsømt det som veier tyngre i loven: rett og barmhjertighet og trofasthet».

Når kirkens reformasjon ble drevet igjennom, skjedde det hovedsaklig ved

at Luther stadig framholdt to lærepunkter. For det første: Den sanne rettferdighet som gjelder innfor Gud; som er Kristi rettferdighet, troens rettferdighet. Og for det andre: Hva som er sanne, gode gjerninger, sann gudstjeneste, og et hellig liv som er til behag for Gud. Og som bare er det Gud selv i sitt Ord har befalt oss å gjøre.

Dermed angrep og refset han først og fremst pavekirkens rettferdiggjørelseslære. Som var at mennesket blir rettferdig i samme grad som det blir hellig. Dernest det falske begrepet om hva som er et hellig liv til behag for Gud. Hvor pavekirkens svar var å gå i kloster, leve ugift, faste, våke, plage legemet, foreta pilegrimsreiser osv.

Derfor er det med rette blitt sagt at det var disse to lærepunktene som la til rette for reformasjonen. Og at man kan takke reformasjonen for at disse to lærepunktene på ny ble dagsaktuelle: Om den sanne rettferdigheten innfor Gud, og den sanne helligheten i livet.

Som vi allerede har sagt, er det disse to punktene djevelen til alle tider har angrepet og forvrent. Og det så

Som **FORRIGE**
nummer.
Leveres av
Øystese
Trykkeri AS

**NB: Pass på at
riktige versjon
blir brukt!!!**

fint, så stilt, sånn litt etter litt, at en ikke merker det før en allerede er ført bort fra veien. Så er da også både fornuften, følelsene og våre egne meninger fiendtlig innstilt overfor begge disse lærepunktene.

Ingen ting er mer fornuftsstridig enn at jeg skal være rettferdig og til behag for Gud – samtidig som jeg selv ser og kjenner jeg er full av synd. At jeg skal være rettferdig og ren for Gud bare gjennom en tilregnet rettferdighet. På samme måte kan jeg umulig fatte at jeg gjør de mest velbehagelige gjerninger for Gud, – altså en sann og hellig gudstjeneste –, når jeg bare gjør de mest alminnelige ting som det daglige liv krever, i hjem eller på arbeidsplass, eller det et menneske i nød trenger av meg. Jeg gjør jo da bare de samme gjerningene som en from hedning, et moralsk høyverdig verdensmenneske kan gjøre.

Selv kan jeg heller ikke forstå det kan være noen særlig fare i å følge fromme innskytelser, som synes å være Guds Ånds tale i hjertet mitt. Og som bare går ut på å drive meg til mer hellige gjerninger. At det skal være noen stor fare å straks følge slike innskytelser, og ikke være så nøye på først å undersøke om det stemmer med Guds åpenbarte Ord i Skriften. Dette kan følelser og fornuft ikke innse.

Men djevelen og vår fornuft vil med all makt føre oss bort fra Ordet, også når det gjelder livet. Og det lærer vi spesielt av erfaringen. Djevelen har nettopp ført mange ut i vanvittige ting, og gjort stor skade i Kristi kirke, net-

topp ved å føre mennesker bort fra Ordet på denne måten.

Den skaden som dermed har skjedd, og ennå daglig skjer, er særlig av to slag: Først noe som ofte rammer vakte og søkende sjeler (som gjerne med stort alvor lever et gudfryktig liv, og ikke sparer seg selv på noe område, bare de kan tjene Herren). Disse blir drevet til alle slags handlinger og livsstil, som dels fornuften, dels en antatt Guds røst i hjertet drev dem til. Men som verken Guds åpenbarte Ord påå dem, eller et medmenneske i nød hadde noen hjelp av.

Det andre som skjer, er noe vi alle daglig opplever: At selv om vi gjør de rette gode gjerningene, så gjør vi dem likevel med så stor ulyst, treghet og lite nøyaktighet, straks vi glemmer Ordet. Glemmer hvilke gjerninger Ordet krever av oss.

Mens vi derimot ville gjøre alt med den største lyst og interesse, bare vi leste Ordet med større oppmerksomhet. Bare vi så og husket at vi med

disse enkle gjerningene i vårt hjem eller arbeid virkelig tjener Gud selv, står innfor Guds øyne og utretter det han har satt oss til.

«Lesere»

Tidligere var det vanlig å omtale de kristne som *lesere*. Det er å frykte at dette ikke lenger kan sies om oss.

Ved inngangen til et nytt år ligger det oss på hjertet å oppmuntre til bibellesning og bønn – både i lønnkammeret, heimen og forsamlingen. *Red.*

«La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud.»

Kol 3:16

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, jan. 2005:

Utfør all din gjerning etter Guds Ord!

Av Carl Olof Rosenius	side	1
Kobberslangen. Av Per Bergene Holm	side	4
Det profetiske ord. Av Ingar Gangås	side	9
Den fredsommelige sjel. Av Christian Schriver	side	12
Kom i hug! Av Dag Rune Lid	side	15
Liv uten frelsesopplevelse? Av Hans Erik Nissen	side	17
Det kristne vitnesbyrdet. Av Karl Notøy	side	20
Ha plan i din bibellesning! Av Carl Olof Rosenius	side	21
Misjonsarbeidet i Peru. Av Landsstyret	side	24

Kobberslangen (4Mos 21:4-9)

Av Per Bergene Holm

Herren frelste i sin nåde Israelsfolket ut av Egypt. Han førte dem over Rødehavet og berget dem fra Faraos hær. Han ledet dem gjennom ørkenen og helt fram mot grensen til Kana'an.

Et gjenstridig folk

Hele veien var folket gjenstridig, det knurret og klaget. Og ved grensen nektet de å innta landet. De ville velge seg en høvding og vende tilbake til Egypt. Da åpenbarte Herren sin herlighet og truet med å gjøre ende på det gjenstridige folket, men Moses gikk i forbønn for det. Folket ble spart, men ingen av dem som hadde opplevd Herrens underfulle gjerninger i Egypt og under vandringen skulle få komme inn i løfteslandet. I førti år måtte de bo i ørkenen, til hele det slektsledd som gikk ut av Egypt var omkommet.

Nå er denne tiden over, og det er den nye slekten som skal dra opp og innta landet. Mange av dem som nå skal innta landet er født under vandringen. De har ikke opplevd trelldommen i Egypt og heller ikke Guds mektige doms- og frelsesgjerninger. Men de har opplevd hvordan Gud på underfullt vis har mett dem hver en dag med sin manna, og latt dem drikke av klippen som fulgte dem.

Troen prøves

Edoms konge gir ikke folket lov til å dra gjennom sitt land. Derfor må fol-

ket ta en lang omvei gjennom øde og tørre områder. Da blir folkets tro på Herren satt på prøve.

Folket hadde innstilt seg på en kort vandring gjennom befolket land, hvor de kunne kjøpe seg brød og annet av landets folk og være uten bekymring for drikke, men nå måtte de gå gjennom øde trakter helt fram til grensen. De var helt og fullt overlatt til Herren og hans omsorg også denne siste delen av veien. Mannaen forble deres mat.

Da ble folket utålmodig. Enda en stund måtte de regne kun med Herren og være overlatt til hans nådige omsorg.

Du og jeg vil så gjerne ha lykken i våre egne hender. Vi vil ikke tro, men vi vil se, føle og oppleve. Og vi søker det som smaker oss best, det vi selv har lyst til, ikke det Gud i sin nåde gir oss.

Nok hver dag

Gud hadde lovet Israelsfolket at de skulle mettes, at de skulle få komme til et land som fløt med melk og honning. Men hele veien fram skulle folket leve av det Herren ga dem. Det var nok for hver en dag. De led ingen nød og sultet aldri.

Herren er vis. Han kjenner vår syndige natur, og vet hvordan vi snart i vår velstand bytter bort «Guds sannhet mot løgngen og ærer og dyrker skap-

ningen framfor Skaperen». I det øyeblikk vi har rikelig opp av materiell velstand, helse og fred, så sier vi Gud farvel i våre hjerter og setter vår lit til oss selv og de ting som er i verden. Å leve på Guds Ord og løfter alene, er for den menneskelige natur som å leve på det uvisse. Det visse er det jeg kan ta og føle på, det jordiske og synlige, mens Guds Ord og løfter oppleves svevende og usikkert. Det er først når disse løftene blir manifestert og synlig virkelighet at de får verdi.

Dette er en av de mest omsegripende åndelige sykdommer i vår tid. I skarer reiser mennesker til steder der Guds løfter blir manifestert. De vil ha brød å ete, akkurat slik folket på Jesu tid søkte Jesus fordi de spiste seg mette. Det menneskene da søker er sikkerhet i materiell velstand og helse, dvs i seg selv og det de kan se, for de er så inderlig lei av «denne usle maten!» De søker ikke Gud, men de søker seg selv og sitt eget! De vil leve i beskuelse og ikke i tro. Å søke manifestasjoner er ikke tegn på tro, men på den dypeste vantro. Det er hedenskapets kjennetegn. Det er kjennetegn på et folk som til og med vil ha Gud selv under sin egen kontroll, for det stoler ikke på annet enn seg selv. Det vil selv være gud og ha all makt i sine egne hender.

Ørkenens skole

Å være avhengig av Gud, overlatt til hans omsorg og nåde, det er for det naturlige menneske den største fornærmelse og ydmykelse, ikke minst fordi

Gud fører sitt folk så underlig. Han lar sitt folk vandre omkring i ørkenen i en jammerlig tilstand. Han tillater at Job mister alt inntil han sitter i asken og skraper sine sår. Han griper ikke inn når David flykter for sin ugudelige sønn, Absalom. Han kaster sin trofaste profet, Jeremia, i brønnen. Det er så jammerlig elendig – og elendighets-teologi kalles det. Det er likesom ikke samsvar mellom den herlighet de eier i løftene og den virkelighet som sees på dem i deres liv. Men slik er Guds råd. For Herren vil at du og jeg skal tro på Ham, på hans Ord og løfter, ikke på grunn av det vi føler, ser og opplever, men på grunn av Ham selv. Han vil ikke at vår tro skal være knyttet til noe i denne verden, men ene og alene være knyttet til ham. For det er intet i denne verden som holder, verken i oss selv eller i noe av det som er i verden. Men Guds Ord og løfter holder, i tid og evighet.

Gud har gjemt den største herlighet i det som ser så elendig ut. Han har gjemt sin frelse i det største nederlag. Det er til anstøt i denne verden. Det er Guds dårskap og svakhet. Men slik har Gud villet gjøre ende på denne verdens visdom og storhet. →

«Vel lærer vi at det bare er troen som rettferdiggjør, men vi skjuler aldri at denne troen er virksom ved kjærlighet.»

Christian Scriver

Guds omsorg

Israelsfolket hadde ikke aktet på hvordan Herren hadde sørget for det og holdt det oppe på underfullt vis. Og når folket i vantrø og hovmod klager på Guds nådefulle omsorg gjennom mannaen, så svarer Herren med å sende serafslanger inn blant dem. De bet folket, og de som ble bitt, døde. Det var aldeles utenfor folkets beregning og utenfor deres kontroll. Uten Guds nådige velsignelse og omsorg, hadde de ingen mulighet til å berge seg fra slangenes dødelige gift.

Er det ikke det vi ser omkring oss i dag? Vi har i våre nordiske land opplevd mer av Herrens velsignelse enn noe folk før oss, for våre forfedre takket Gud og satte sin lit til ham og hans nåde. Men så har vi sagt Gud farvel og satt vår lit til oss selv og vår velstand, og så skjer det vi ikke hadde regnet med. Med all vår velstand og helse, kan vi ikke hindre den verste gift å trenge inn i folket. Og vi ser at folket er i ferd med å gå aldeles til grunne ved giften vi suger til oss. Vi opplever det som Salomo sier i Salme 127: «Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves. Dersom Herren ikke vokter byen, våker vekteren forgjeves.»

«Har jeg fred med Gud, har jeg krig mot djevelen, verden og mitt eget kjød.»

Christian Scriver

Selvhjulpenhet

Gud viser oss hvordan vi er aldeles dødsens uten Ham. Vårt liv og all vår framtid ligger i hans hånd, ikke i vår egen, som vi i vårt hovmod tror.

Vender Herren seg mot oss, hva skal da redde oss og berge oss? Hva kan vel vi, og hvor langt rekker det vi har? På et øyeblikk kan Herren legge alt i grus. Og det skal han gjøre en dag. Du som tenker at du skulle ikke være så bekymret bare du hadde litt mer penger, litt sterkere helse eller et mer seirende kristenliv preget av Åndens manifestasjoner: Hva vil du med det? Hva hjelp er det i det? Kan du med alt dette legge en alen til din livslengde eller oppnå noe?

Nei, det er alt drevet av et ønske om å være selvhjulpen og ha sin lykke og frelse i sin egen hånd. Det er å ville være sin egen gud, og er den dypeste vantrø og egenrettferdighet. Med et slag kan Herren slå all din herlighet ned, for Gud står den stolte i mot.

Da Herren slo Israelsfolket, kom de til Moses og sa: Vi har syndet, fordi vi har talt mot Herren og mot deg. Be til Herren at han vil ta slangene bort fra oss!

Men Herren gjorde ikke det. Du og jeg ville så gjerne være fri det vi opplever som årsaken til problemet. Hvorfor? Jo, så kan vi være fri bekymring og igjen klare oss selv. «Kunne jeg bare bli fri den og den synden, kunne jeg bare bli fri det og det problemet, så skulle jeg hvile og fryde meg.» Slik tenker vi.

Men Gud lar oss beholde slangene i livet vårt, synden i kjødet og de kår som følger av livet i en verden som ligger i det onde. For frelse er ikke å være fri problemer og vanskeligheter, men det er å eie en Frelser. Den er frelst som eier Ham midt i nøden.

Av naturen søker du og jeg å bli fri problemer og vanskeligheter, så vi kan klare oss selv. Vi ønsker hjelp til selv-hjelp. Og det er giften fra slangen i paradiset, at vi vil være som Gud. Vi vil ved Guds hjelp bli i stand til å klare oss uten Gud. Men denne veien fører bare til undergang. Dette forferdelige selvbedrag fører ikke til frelse.

Redningsløst fortapt

Derfor er det nåde at Gud lar slangene bli i blant oss, at han lar oss føle på kroppen hvordan vi er overgitt til synden og redningsløst fortapt i oss selv. Forgjengelighet, sykdom og nød, synd og elendighet skal åpenbare for oss at vi står under forbannelse og er redningsløst fortapt hvis ikke Gud selv frelser oss.

Og det alvorligste er ikke den nød og lidelse som kommer til oss utenfra i de kår som møter oss i verden, men at selve grunnskaden er i oss selv, selve giften sitter i vår syndige natur. Der er årsaken til elendigheten. Derfor ligger heller ikke frelsen i å bli fri de ytre problemene, men vi må frelses fra selve synden i oss selv.

Se på Jesus!

Moses ble bedt om å lage en serafslange og sette den på en stang. Hver den som ble bitt og så på den, skulle få

Bibel-helg

Bibelskolen på Fossnes får besøk av *Karl Riis* 4.–6. februar 2005.

Bibeltimer, møter og samtale.

Emne: *Gudsfrykt*.

Karl Riis er forkynner i Luthersk Missionsforening i Danmark, og har vært bibellærer på Luthersk Missionsforenings Høiskole 1977–2001.

Informasjon og påmelding: Tlf. 33 36 17 70.

leve. Serafslangen av kobber symboliserte selve synden som var årsaken til døden. Den hadde en skikkelse som var lik de giftige serafslangene. Men den var død, hengt opp på en stang som en forbryter som måtte lide døden for sin synd og grusomme ugjerning. Men samtidig var kobberslangen alldeles uten gift og uten noen skyld. Den hadde aldri voldt noen skade og var i seg selv uskyldig. Likevel hang den død midt i folkemengden som den eneste skyldige.

Og hver den som gjennom slangenes bitt hadde fått den dødelige giften i seg, ble i live ved å se på kobberslangen. Den døde kobberslangen som var hengt opp som en forbryter, gjort til selve synden og den eneste skyldige, ble til liv for hver den som så på den. Hvilket forbilde på Jesus Kristus!

Her er frelsen. Du som er bitt av den gamle slange og bærer den dødeli-

ge giften i din natur. Du blir aldri fri slangene, du må til din dødsdag leve med å kjenne giften og dens virkninger i ditt dødelige legeme. Frelsen er ikke at Gud tar slangene bort, at han frir deg fra problemer, sykdom og lidelse og tar fra deg ditt syndige kjød. Det ville være å søke hjelp til selvhjelp.

Men han har sendt sin Sønn og gjort ham til den eneste skyldige. All den syndige gift som du bærer i ditt bryst er lagt på ham. Han er gjort til selve synden, han som ikke visste av synd og som ingen urett hadde gjort. Han ble forbannet og fordømt i ditt sted. Den forbannelse, dom og død som hviler over deg, tok Han på seg.

Gud har gitt deg en frelser. Se hen til ham. I ham er synden i ditt kjød fordømt, der har det fått sin dom. Der er du fri, der er det ingen fordømmelse. Tenk, Guds egen Sønn gjort til en orm, til synd. «Jeg er en orm og ikke et menneske, jeg er spottet av mennesker og foraktet av folk» (Sal 22:7).

Ja, slik ser din Frelser ut! Gud frelser deg ikke ved å ta bort dommen over synden og omgjøre sin forbannelse. La det stå fast. Gud har aldri og kommer aldri til å ta bort dommen over synden. Og vil du leve i synden og tro deg frelst i din synd, uten omvendelse, så vil du gå evig fortapt sammen med din synd. Men vil du ta din tilflukt til Gud med din synd og søke frelse fra den, så har Gud frelst deg ved å la sin egen Sønn ta synden på seg og bære hele forbannelsen og vredesdommen – i ditt sted. Forbannelsen og vredes-

dommen hviler over synden. Derfor måtte Jesus dø. Og derfor er det kun i ham det ikke er noen fordømmelse, for i ham har synden fått sin fulle og hele dom. Tar du din tilflukt til ham med din synd, så tar du din tilflukt til det eneste sted i tilværelsen hvor synden allerede er dømt og utslettet, hvor forbannelsen allerede har vært og er uttømt. Derfor får den leve som ser hen til Jesus og tror på ham. For Gud dømmer ikke synden to ganger.

Veien til løfteslandet

Så går veien til løfteslandet også for deg gjennom denne verdens ørken. Du lever i syndens verden og du kjenner hvordan giften i tidens vær og vind truer med å røve deg Livet, ja at verste fienden bærer du dypt i din egen barm. Den dødelige gift bærer du i deg – giften som fører Guds vrede og forbannelse med seg.

Hvor ligger seieren? Den ligger i den frelse Gud har tilveiebrakt og satt inn i denne verden. Frelsen hører Herren til. Og om det gjelder din evige frelse eller din daglige vandring. Sett din vei i Herrens hånd, stol på hans Ord og løfter. Ta din tilflukt til Herrens frelse, Jesus, midt i all din nød. Den bærer og holder, selv om du intet kjenner og ser, for han er selve frelsen.

Han er brødet fra himmelen, mannen. Bli i ham, så får du leve. Selv om du intet kjenner, om du bare kjenner synd og elendighet i ditt bryst. Guds Ord og løfter, frelsen i Jesus holder. Du får leve ved ham.

Det profetiske Ord (Del 1 av 2)

Av Ingar Gangås

«Og desto fastere har vi det profetiske Ord, som dere gjør vel i å akte på. Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter» (2Pet 1:19).

Det profetiske Ord avslører og dømmer

Peter hadde opplevd store ting på forklarelsens berg der en røst fra himmelen forkynte at Jesus var Guds Sønn, den elskede, som Gud hadde behag i. Men vi har det profetiske Ord som er desto fastere, sier han. Med dette vil han si oss at Ordet om Jesus, det vi har skriftlig i vår bibel, er viktigere å bygge på enn store opplevelser med Herren. Det Gud har sagt i sitt Ord er uforanderlig, pålitelig og klart. Og det er levende. Det har liv i seg selv, og det har den evnen at det kan skape liv, ja liv av døde.

Et eksempel fra Esek 16:4-6 og 9 kan kaste lys over hvor kraftig og levende dette Ordet er. Der sammenlignes det ugudelige Juda med en liten pike som ble kastet ut på marken og overlatt til seg selv på grunn av frafall og ugudelighet. Men Gud måtte likevel forbarme seg over den stakkars skapningen: «Og med din fødsel gikk det slik til: Den dagen du ble født, ble din navlestreng ikke avskåret, og du ble ikke vasket ren med vann og ikke

inngnidd med salt og ikke svøpt i svøp. Det var ikke noe øye som hadde medynk med deg, så de gjorde noe slikt med deg og forbarmet seg over deg. Men du ble kastet ut på marken, fordi de fikk avsky for deg og den dag du ble født. Da gikk jeg forbi deg og så deg sprelle i ditt blod, og jeg sa til deg: Du som ligger der i ditt blod: lev! Jeg vasket deg med rent vann og skyldte blodet av deg og salvet deg med olje.»

Til tross for Herrens velgjerning valgte Juda å stole på sin egen skjønnhet, og fortsatte å drive hor i tillit til sitt store navn, v 15. Jeg er redd at Norge er i samme situasjon. Gud har vist oss mye nåde. Vi har levd under Guds rike velsignelse. Men nå forkaster vi Gud, og vi har mistet troen på Guds profetiske Ord. Det skulle vel ikke være tid for å vende om, og vende tilbake til kilden med det levende vann?

La oss se nærmere på *Ordet fra Guds munn*, og hva det kan utrette. Vi sier gjerne at det har en *ytre klarhet* og et *indre vitnesbyrd*. Med det mener vi at bibelen er klar selv om vi mennesker bare forstår stykkevis og delt. Bare den Hellige Ånd kan åpne den for oss. Våre egne forklaringer og fortolkninger kommer alltid til kort og må underordnes Skriftens eget syn. Den taler klart også når vi ikke forstår. Slik var

det for Abraham da Gud talte til ham om å ofre Isak. Hans egen vurdering av situasjonen tilsa nok at det var uklokt å ofre løftesønnen. Hvordan kunne han i så fall bli far til en mengde folk? Likevel lot han Guds Ord veie tyngst.

At Ordet har et indre vitnesbyrd betyr at det er som en røst med et adressert budskap. Ordet treffer samvittigheten, og det kan gi hjertetrøst. Det angår meg. «Når ditt Ord kommer til oss, holder det oss oppe, og er til fryd og glede for vårt hjerte» (Jer 15:16).

Carl Olof Rosenius skriver i husandaktsboken for 12. september om betydningen av Guds Ord: «Her burde ordene skrives med ildskrift i hver enkelts hjerte. Likevel var det ikke forkynt sterkt nok. Hvem tenker vel over at den egentlige grunnen til elendigheten i verden, all svakhet i menigheten så vel som dens medlemmer, er at vi forsømmer å bruke Guds Ord. Og at flittig og rett bruk av Guds Ord er grunnen til alt åndelig godt i verden.»

Ordet om Jesus er det eneste som kan frelse. Paulus har den samme frimodige tillit til Guds levende Ord når han vitner i 2Kor 4:6: «For Gud, som bød at lys skulle skinne fram i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skal lyse fram.» Dette Ordet vil inn til deg, og leve i ditt hjerte! Det gjelder liv og

død. Enten gir du dette Ordet om Jesus plass i ditt hjerte, eller du avviser det og vil leve for deg selv.

*Blir du selvforføyet,
har du alt deg bøyet
bort fra livets sti.
Bare de som kjenner
syndens nød seg vender
hen til nåden fri.*

(Sangboken nr. 476, v 2)

Det er bare *en* ting som kan holde i liv og død. Det er *Jesus*. Du vil alltid komme til kort. Derfor er det så viktig at *han* får slippe til og omskape ditt hjerte.

Jesus er den gode hyrde. Det er han som gir det nye liv, slik at du kan bli hans får og høre hans røst, og følge han. «Og jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd» (Joh 10:29).

Hvordan kan det gå til at du begynner å *høre* Guds Ord? Et naturlig, ugjenfødt menneske har ikke forutsetning for å skjønne det som hører Guds rike til, 1Kor 2:9-10 og 14: «Men, som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham. Men for oss har Gud åpenbart det ved sin Ånd. For Ånden utforsker alle ting, også dybdene i Gud. Men et sjelelig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er en dårskap for ham, og han kan ikke kjenne

det, det kan bare bedømmes på åndelig vis.»

Det kan altså bare *åpenbares*. Det betyr at Den Hellige Ånd må vise deg hva som står skrevet. Han er den eneste som kan ta vekk det som stenger for at du kan se. Vi kan illustrere dette ved å tenke på en avduking av en skulptur. Du kan ha en anelse om hva tildekningen skjuler, men du får ikke se kunstverket før noen drar i snoren slik at teppet faller. Da først får du se det akkurat slik som det i virkeligheten er. På samme måte er det når Gud åpenbarer sitt Ord for deg.

Sier Ordet noe om *hvem* han åpenbarer det for? Hvis vi leser Matt 11:25-27, ser vi at han skjuler dette for de vise og forstandige, men åpenbarer det for de umyndige. De vise og forstandige står her som uttrykk for dem som tror på sine egne ressurser. Det er slike som klarer seg godt på egen hånd, og som i virkeligheten ikke har bruk for frelsen i Jesus. De umyndige derimot, er i bibelen en benevnelse på dem som trenger nåde. Disse må få alt av Jesus. De er umyndige på den måten at de har mistet troen på seg selv. Dette uttrykker Jesus slik: «Den som finner sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det» (Matt 10:39).

For å forstå dette bedre kunne vi erstatte *liv* med *selvliv*. Den som finner tilfredsstillelse i sitt selvliv går fortapt, mens den som går konkurs på alt sitt

eget skal finne liv i Jesus. *Han* er selve livskilden. Det er ikke de friske som trenger lege, sa Jesus, men de som har ondt. Bare den som kjenner syndens smerte, vil være villig til å legge seg ned på sjelelegens operasjonsbenk! Det gjør ikke godt, men kan bli til noe godt. Når kniven skjærer i en verkende byll for å få ut betennelse og urenhet, fører det smerte med seg. Men det er den eneste redningen. Etterpå kan såret begynne å gro igjen. Slik er også Guds Ord når det behandler synderen. «Er ikke mitt Ord som en ild, sier Herren, lik en hammer som knuser berg?» (Jer 23:29). I åpenbaringsboken står det at Jesus har øyne som en ildslue. Da begynner vi å ane noe av hvordan Guds Ord er.

«For Guds Ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd. Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for» (Heb 4:12-13). Dette Ordet viser i en sum at du er en fortapt synder som står under Guds dom og vrede. Ingen gjerning fra din side kan bedre situasjonen. Du er skyldig på alle punkt!

Hvordan kan du da bli frelst, og bli stående i Guds dom? Det må vi si noe mer om i det følgende.

Forts. neste nr.

Den fredsommelige sjel

Av Christian Scriver

Salmisten kaller Guds barn «de stille i landet» (Sal 35:20). Guds barn er stille i troen. I den Helligånds skole skal vi ikke snakke og gruble og spørre, men tie og tro. Vi tar våre tanker til fange under lydighet mot Kristus. De som er stille i troen, blir også stille i kjærligheten. De blåser ikke i basun for seg. De er ikke lik hønen. Når den har lagt sitt egg, kakler og skriker den så det er en gru. Guds barn skal også være stille i lidelsen og stille i sitt liv og i sin ferd. De vil gjerne leve i fred og vil arbeide i stillhet og ete sitt eget brød. De vil vokte seg for kiv og fiendskap og vil i de helliges samfunn bevare åndens enhet i fredens bånd. Dersom det er mulig, da vil de holde fred, så vidt det står til dem, med alle mennesker.

Skal dette lykkes, må en kristen ofte gi etter. Han må lide og tie, ikke høre og se alt, ikke ta allting til hjertet, og ikke forsvare alt han finner stemmende med sine meninger. Han vil ta alt i beste mening. Det kan nok være at han allikevel må si som salmisten: «Jeg er bare fred, men når jeg taler, er de ferdige til krig» (Sal 120:7). Men han vil be for sine fiender, kanskje mer enn for sine venner. De trenger det mer. Han husker på sin Frelser, da han hang på korset: «Fader, forlat dem, ti de vet ikke hva de gjør!» Han vil ikke forsømme noen leilighet til å legge sitt kjærlige og forsonlige sinnelag mot

sine fiender for dagen. Han vil tilgi dem, likesom han selv har fått tilgivelse av Kristus. Det går ikke an å bære hat i sitt hjerte mot sin fiende og ha nåde og syndenes forlatelse ved Kristus. En troende sjel er en fredsommelig og vennsæl sjel.

Må ikke vårt hjerte blø når vi tenker på hvorledes det er iblant oss? Fredens sendebud taler om fred; men deres gjerninger forkynner ufred. På mange steder finner man knapt to prester ved en kirke som driver Herrens gjerning med endrekte hjarter og sinn, omgås hverandre kristelig med vennlighet, saktmodighet og ydmykhet. En lykke er det når det blir med bare skjult hat og fiendskap i hjertet. Ofte bryter det ut i åpenbar, forargelig strid.

Et hatefullt hjerte er en Satans bolig, en bitter og forgiftet kilde som gjør alt ufruktbart omkring seg. Hundene pleier å bli ganske blinde, når de riktig blir sinte. Vrede og hat binder et menneskes hjerte. Den sanne kristendom kan ikke bestå ved siden av hat og fiendskap. Den som vil ha samfunn med Satan i trette og ondskap, kan ikke leve i forening med sin Herre og Frelser.

«Ikle eder da som Guds utvalgte, hellige og elskede inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet og langmodighet» (Kol 3:12). «Kives ikke på veien!» «Tålmodets og

trøstens Gud gi eder å ha ett sinn innbyrdes etter Jesu Kristi forbilde, så at I enige med én munn kan prise Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader!» (Rom 15:5-6).

Skal du kunne bevare freden i ditt hjerte, må du gi akt på deg selv. Der hvor festningen er svakest, kan du vente at fienden vil gjøre sterkest angrep. Der må du mest omhyggelig våke og være beredt til motverge. Stol ikke for meget på deg selv, og tro heller ikke at du alltid har rett og din neste urett! Øv deg i saktmodighet og i en fredsommelig ferd overfor dine egne i ditt hjem! Og merker du at det begynner å koke inne i deg, hold deg da i tømme! Det fortelles om en kjent filosof som sa farvel med keiser Augustus. Han gav ham det råd at han ikke skulle si eller gjøre noe før han hadde tatt seg tid til å fremsi alle bokstaver i alfabetet. Enda bedre er det råd en gammel kirkelærer gav. «Når en kristen blir vred», sa han, «skal han ikke gjøre noe eller foreta seg noe før han har bedt Fadervår».

Tenk på hvilken nytte for Guds rike du gjør, når du møter dine fiender med et saktmodig sinn, og hvilken skade det følger med, når du lar deg overvinne av det onde og gjengjelder ondt med ondt og hat med hat. Dine fiender gjør deg også ofte langt større tjeneste enn dine venner. Ingen sølvklump kan bli til et vakkert beger uten at den blir hamret og banket og filet og laget til. Heller ikke kan vårt kjød og blod bedre lære Kristi lydigheit enn når fiendtlige og hatefulle hjerter bearbei-

der oss. De er redskaper i Guds hånd. Skulle du ikke elske dine fiender og slik legge for dagen, at du er hans barn som bor i himmelen. De saktmodige er som det stille vann, hvor solen speiler seg. Guds bilde viser seg klarest i de tålmodige sjeler. Jo mer verden fnysrer og skaffer dem sorg og møye, desto mer gleder og trøster Gud deres hjerte. «De saktmodige skal arve jorden.»

Solen og nordenvinden fikk en gang øye på en vandringsmann som hadde en god kappe på seg. De veddet på hvem som først kunne skille ham av med den. Nordenvinden var viss i sin sak og begynte å blåse skarpt og koldt på den reisende. Han drog bare kappen tettere om seg og beskyttet seg slik mot vinden. Nordenvinden greide ikke å få kappen av mannen. Men så begynte solen å skinne. Vandringsmannen ble varm, og tok kappen av seg.

Saktmodighet og tålmodighet utretter langt mer enn et hissig sinn og en utålmodig ferd. Du skader deg selv ved å bære hat i hjertet og ha trette og fiendskap i ditt liv. Det blir som å slå på pinnsvinet med den bare hånd. Du

«Gleden i Gud fødes i sorg. Den gudelige bedrøvelse er forløper til den gudelige glede. Denne glede bor bare i et sønderbrutt og sønderknust hjerte.»

Christian Scriver

sårer deg bare selv. «Å begynne trette er som å åpne for vann» (Ord 17:14). Det er som å bore hull i dammen. Det skal bare en liten åpning til, og så skaffer vannet seg selv vei. Da lar det seg ikke så lett stoppe.

Den som gir vreden bolig i sitt hjerte, må vite at han huser selve djevelen. Betaler du ondt med ondt og møter din fiende med et fiendtlig hjerte, en skitten munn og en voldsom neve, slutter du å følge din Frelser, utsletter hans bilde i ditt hjerte, gjør den Helligånd sorg og river hele din kristendom overende. Det hjelper ikke med all din gudsyndyrkelse og alle dine gaver. Det blir en vederstyggelighet for Herren, når ditt hjerte er ubotferdig, uforsonlig og ugudelig. Ber du med et hatefullt hjerte, spotter du Gud. Føler du deg rørt av Guds Ord, men huser fiendskap i ditt hjerte mot din bror, er det kanskje Satan som skaffer deg andakt og gir deg sukker og honning for å styrke deg i ditt hykleri og forherder ditt hjerte. Enten får du gi slipp på Kristus og hans gjerning for deg, eller du får oppgi ditt hjertes hat og fiendskap.

Du sier du er et skrøpelig menneske. Du formår ikke å elske din fiende. Men alle ting er dog mulig for den som tror. Du sier at Skriften dog forteller om hellige menn, som bad *mot* sine fiender og ønsket Guds vrede og straff over dem. Det er sant nok. Men de så da sine fiender mindre som sine egne enn som Guds og kirkens fiender. «Bli først en Peter, Paulus, Jakob, David og Elisa», sier Luther, «så kan du nok i

Guds navn forbanne den som er forbannet av Gud». De hellige bønner *mot* sine fiender er ikke så meget rettet mot personene som mot synden hos disse Guds motstandere. Derfor kan aldri et hatefullt og bittert hjerte påberope seg de helliges bønner mot sine fiender.

Når du ser en fiende, skal du huske at han engang ble døpt og merket med Kristi kors og blod. Han står nå som en rosenbusk om vinteren, full av pigger og torner; men ved Guds nåde kan han komme til å bære kjærlighetens roser. Glem heller ikke at din fiende synder, fordi han ikke vet hva han gjør! Se din skrøpelige brors feil og la det være et speil for deg, som du kan se din fordervede natur i. I dag faller han og trenger din tålmodighet og hjelp. I morgen faller kanskje du og trenger det samme. Nestens feil er for broderkjærligheten, hva blåsing er for ilden. Den styrkes ved det og vekkes til mer kjærlighet. Har din bror gjort begynnelsen til tvisten, gjør *du* begynnelsen til freden. Det vil du ha ære av for Gud, for englene og alle de hellige. Kjære bror, hvorfor skal vi være uvenner og forstyrre vår sjelero og lukke himmelen for oss? Hvorfor skal vi skaffe Satan glede og latter og være våre brødre til forargelse? Her er min hånd og mitt hjerte. Det er bedre å krype på kne til himmelen enn å løpe med stiv nakke og stolt hjerte til helvete.

Fra «Sjeleskatt», Kristne hovedverker (VI), Lutherstiftelsen/Nomi

Kom i hug!

Av Dag Rune Lid

«Kom i hug leiarane dykkar, dei som har tala Guds ord til dykk! Legg merke til utgangen av livsferda deira, og fylg etter dei i deira tru.» (Heb 13:7) Bibelen formanar Guds folk om å kome i hug dei som har gått føre og på utgangen av deira livsferd.

Denne formaninga rann meg i hugen då me i byrjinga av november fekk oppleve at forkynnaren Anders Eide frå Tørvikbygd, her i Hardanger, blei forfremma til herlegdomen. Han sovna stille inn i heimen sin med den nære familie kring seg.

Miste mor

Då Anders var 8 år gamal stod han ved ei opa grav og fekk høyre orda: «Av jord er du komen, til jord skal du bli, og av jord skal du atter oppstå.» I kista låg hans eiga mor. Det gjorde eit mektig inntrykk på den vesle guten å miste si kjære mor så tidleg. Saknet var stort. Han måtte få møta mor att. Det forma nok også hans liv på mange vis.

I ungdomsåra levde han ikkje leng-er i eit fortruleg samfunn med Jesus. Han hadde ein fot i «verden» og ein på bedehuset. Han visste med seg sjølv at han var ikkje reie til å møte himmelens domar.

Då han gjekk for presten i 14 års alderen, gjekk han med otten i seg at han skulle utsetje si omvendning til det blei eit evig for seint. Difor vart det no

nokre strevsame ungdomsår for han Anders, der han kjempa med Gud. Men ein sommardag i 1943, i Jondal kyrkje på andre sida av Hardangerfjorden, fekk han oppleve noko som endra heile livet hans.

Jesu blod reinsar

Han var 18 år denne dagen. No hadde han gitt opp alt håp om å kunne verte frelst, slik som han var. Han hadde streva og streva med å få til dette med å vere ein kristen, men det lukkast ikkje.

Men der i kyrkjebenken talte Herren til han, og det byrja å tone for hans indre «Jesus Kristus, Hans Sons blod reinsar frå all synd.» Det gjekk plutselig opp for han at: — Det gjeld meg! Jesus døydde også for meg! Jesu blod er ei soning for alle mine synder! Livet vart omsnudd.

Difor blei det også denne tonen som prega Anders sitt vitnemål på talarstolen: «O Lammets blod, det dyrebare blod, Som gav meg liv da jeg ved korset stod, Det er min trøst i all min sorg og nød, Min trygge ankergrunn i liv og død.» På same tid bar han med seg denne vekkjande tonen, at me ikkje må leve i sjølvbedrag og ein dag møte ei stengd himmeldør.

Vekkingstid

Då han kom gjennom til liv i Gud, byrja han å reise med Ordet på bed-

husa her i bygdane våre i Hardanger. I fyrstninga reiste han for Indremisjonen. Ein periode på 60-talet reiste han for Lekmannsmisjonen, men dei fleste åra fekk han i Misjons-sambandet.

I januar 1953 kom han til Hesthammar litt lenger inne i Hardangerfjorden, saman med Indremisjonsforkynnaren Arne Soldal. Dette var den same veka som professor Ole Hallesby heldt si kjende tale.

I denne talen forkynte Ole Hallesby på radioen ut over heile det norske folk: «Hvordan kan du som er uomvendt, hvordan kan du legge deg til å sove om kvelden, du som ikke vet

Ny artikkelserie

Vi vil i noen nummer framover presentere kristne klassikere, i håp om at bladets lesere kan få smaken på god, oppbyggelig litteratur.

Det er viktigst å lese Bibelen regelmessig, men det kan være godt for oss å lytte til den visdom som våre forfedre hadde. Slik kan de hjelpe oss til å forstå Bibelens skrifter.

I denne utgaven av Lov og Evangelium finner du et stykke av Christian Schriver på sidene 12–14, som det første i serien.

Red.

enten du våkner i din seng eller i helvete? Jo, ganske liketil: Du kan legge deg rolig til å sove fordi du mener du vil omvende deg siden. Kunne du spørre dem som er i helvete i dag om de ville omvende seg, så vil de sikkert svare de fleste: Jo, det ville vi. Hvorfor er dere så i helvete? Vil ville aldri omvende oss nå, men siden.» Det slo ned i folket, og på Hesthammar førte det også til at mange søkte til møta og dei fekk ei gild tid der inne. Også seinare opplevde Anders vekkingstider når han var ute og reiste med Ordet.

Mykje av dette som skjedde var nok medverkande til at Anders alltid var oppteken av det bibelske perspektiv frå Heb 4:7: «I dag, om de hører Herrens røyst, forherda då ikkje hjarto dykkar!» Difor sa Anders også: «Me må ikkje gå ned frå talarstolen, utan at me gjev folket noko å døy på.» Han visste at Gud har berre gitt deg og meg som menneske — «nuet og evig-heten». Morgondagen kjenner ingen, men i dag er Gud å finna!

Gud skal tørka kvar tåra frå augo deira

I 1994 gav han Anders, saman med Alfred Hamre, ut boka «Ivar Sollesnes Sjelevinnaren», og i den boka står det ei underleg historie. Forkynnaren Ivar Sollesnes kom ein dag syngjande langs vegen og han møtte ei grannekone. Kort tid før hadde han mista tre av dei fire borna sine i sjukdom. Kvinna undra seg og spurde: «Er det no tid for å syngja?» Ivar svarte: «Ja, no er det tid å syngja, for no har dei

Liv uten frelsesopplevelse?

Av Hans Erik Nissen

Det er en stor velsignelse å ha vokst opp i et kristent hjem. Det kan ingen takke Gud nok for. Det var noen som bar en til dåpen og la den lille i Jesu armer. Tenk at det er bedt for en før en ble født, og så snart en kunne forstå noe, ble det fortalt om Jesus. Det har vært en gave å bli ledet inn i bønnens forunderlige og umiddelbare verden som noe av det første i ens bevisste liv. Hvilket privilegium å bli tatt med til møter. Å samles med Guds

folk ble en selvfølgelig del av ens liv. Det hørte med, enten en hadde lyst eller ikke.

Er jeg omvendt?

Med denne velsignede bakgrunn spør mange unge seg selv: Er jeg egentlig omvendt? Jeg synes aldri jeg har vært borte fra Jesus. Ganske stille er jeg fra barnetroen glidd over i en mer bevisst tro. Holder det? Har jeg vært en kristen helt fra da jeg ble født? →

fått ein så god heim som eg aldri kunne gje dei.» Slik er det for den som kjenner Jesus. Då blir livet på denne jord for ingenting å rekne, mot den himmelske herlegdom heime i himmelen.

Eg fekk vitje Anders for siste gong no i oktober. Me fekk dele nokre Gudsord og nokre songvers. Me tala saman om himmelen og kva han skulle møte der. Me snakka mellom anna om den store kvite flokk i frå Johannes Openberring kap. 7. I denne teksten blir det stilt eit spørsmål i himmelen om alle desse som Johannes ser: — Kven er desse og kor er dei komne frå?

Så lydde svaret: «Dette er dei som kjem ut or den store trengsla, og dei har tvetta kjortlane sine og gjort dei kvite i Lammets blod. Difor er dei for Guds trone og tener han dag og natt i hans tempel, og han som sit på trona,

skal reisa sin bustad over dei. Dei skal ikkje hungra meir, og heller ikkje tyrsta meir. Sola skal ikkje falla på dei, eller nokon hete. For Lammet, som er midt framfor trona, skal vakta dei og føra dei til livsens vasskjelder. Og Gud skal tørka kvar tåre frå augo deira.»

Då me las dette, var det som Anders ville lyfta hendene, men krefte strakk ikkje til. Men no har han fått lyfta hendene i det himmelske kor og syng med ei forløyst tunge: — Velsigninga og herlegdomen, visdommen og takken, æra og makta og styrken høyrer vår Gud til i all æve! Lammet er verdig!

Måtte også me få ta den himmelske formaning til hjarta; «Legg merke til utgangen av livsferda deira, og fylg etter dei i deira tru.», slik at me saman kan få møtast ved nådens truna i himmelen.

Hvorfor glir en stor del av dem som sier dette bort fra Jesus, når de er mellom tjue og tretti år?

Jeg tror det henger sammen med at de er grener på Jesus som ikke bærer frukt. Jesus sier at vingårdsmannen hugger slike grener av. På et tidspunkt var det liv i grenen, men livet ebbet ut og døde.

En av grunnene var at grenen ble så opptatt av å skulle bære frukt, at den glemte å ta næring til seg. Villige og nidkjære unge fikk oppgaver i evangelisering og tjeneste, som tok all deres kraft. Det ble ikke krefter igjen til å ransake seg selv.

Ikke automatisk

Det åndelige liv fungerer ikke automatisk. Det er et organisk liv som legger beslag på både hjerte, følelser, tanker og vilje. En kristens viktigste kall er selv å bli frelst. En kan bli så opptatt av å skulle nå andre, at en selv går for-tapt.

Det er ikke for ingenting Paulus først sier til Timoteus, at han skal gi akt på seg selv. Det er ingen selvfølge at Timoteus ble frelst. Det var heller ingen selvfølge at Paulus ble det. Han er hård mot sitt legeme og holder det i trelldom, «for at jeg som forkynner for andre, ikke selv skal finnes uverdigg» (1Kor 9,27).

Det er aldri noen selvfølge at en gren på Jesus bærer frukt. Det gjør den bare hvis den er inne i en stadig fornyelsesprosess som bevarer den frisk og sunn.

Grunnen til det store frafall blant unge kristne, bunner i at de ikke utvikles. Den åndelige vekst går ganske enkelt i stå. En tid kan alt ytre sett se ut til å være i orden. Overflaten rommer ikke foruroligere tegn, men selve livet er visnet.

Det skal kjempes

Guds Ord oppfordrer oss til stadig utholdenhet. Å holde ut betyr egentlig å gå tilbake. Vi skal alltid gå tilbake til Guds Ord. Lov og evangelium skal tas «på fullt alvor». Unnlater vi det, opphører Ordet med å gjøre sin gjerning i våre hjerter. Da visner vi og dør.

Den rene skal renses. Den hellige skal helliges. Det skal skje gjennom vedvarende og inntrengende bruk av Ordet. Vi frelses ved Ordet og ikke ved vår egen beslutning om å ville frelses.

Aldri gått konkurs

Ulykken for mange av våre frafalne er at de aldri gikk åndelig konkurs. Hvis en kristen ikke gjør det, opphører han med å være en kristen. Det er ganske enkelt en grunnopplevelse i kristenlivet. Det er bare den som mister sitt liv, som skal finne det. Får Jesus ikke lov til å bryte en disippel ned, kan han aldri bo i vedkommendes hjerte. Gud bor hos den knuste og i ånden bøyde. Bare den tørste drikker av livets kildevell.

Skal et Guds barn holde ut, må det lære å hente kraft fra nåden. Det lærer du ikke hvis Gud ikke får lov til å bryte ned din stolte, selvhjulpne natur. Det er mye mer «jegg» i oss, enn vi

drømmer om. Det strekker sine begjærlige hender inn på alle områder av livet, også de åndelige.

Får Herren ikke lov til å gjøre sitt barn fortapt igjen og igjen, er det på vei mot den åndelige død. Best er det om Herren kan bevare oss i den for-tapte stilling til stadighet. Da er det nemlig en salig hunger og tørst, ikke etter alt det verden kan by på, men etter Jesus som den eneste som kan frelse.

Den spede begynnelse

Vi skal ikke forakte begynnelsen, men vi skal på den annen side heller ikke gjøre den til mer enn den er. Uten erfaring av lovens og evangeliets gjer-ning i hjertet, blir begynnelsen bare en begynnelse. Den får ingen fortsettelse.

På dommens dag skal vi møte mange av Jesu samtidige disipler som fulgte etter ham, men det førte ikke til deres frelse. De fortsatte nemlig ikke med å gjøre det. Derfor var de ikke til stadighet inne under Guds Ords påvirkning. Det er nødvendig å være det, hvis en skal bli frelst. Men heller ikke det er nok. Gud må gi deg sin Ånd, så du ser hvor fattig du er. Da får du bruk for ny nåde – hver eneste dag.

Vi trenger be Gud vise oss forder-velsens avgrunn i oss selv. Gud må gi en fullstendig og ubegrenset avsløring av vårt eget selvliv. Det er veien til at Jesus blir vårt eneste livsbehov. Er Jesus det, opplever du troens forunder-lige lykke. Ditt hjerte fryder seg over at du har alt i Kristus. Du har overflod. Fra ditt liv flyter det levende vann-

strømmer, som du aldri kunne få til å flyte ved egne anstrengelser.

De stanset på halvveien

Jeg kan godt forstå, at unge føler det som en befrielse å si farvel til den kristendom hvor de selv er i sentrum for alt hva de skal være og gjøre som kristne. Jeg tror også at jeg selv hadde gjort det. Men Gud lot meg i sin nåde møte en kristen veileder, som ikke for-klarte meg hva jeg skulle gjøre for Jesus. Han gjorde det i stedet klart for meg at jeg manglet noe helt avgjø-rende. Jeg var ikke kommet dit, at Jesus, nåden og forsoningen var blitt et så stort og avgjørende livsbehov, at jeg aldri ble trett av å høre om det. Jeg var enda ikke gått fallitt med min egen kristendom og min kristelige aktivitet.

Dette ble veien inn i mitt livs stør-ste krise, som endte med et sammen-brudd. En dag lå hele min kristendom i ruiner. Da sto verden der med sine åpne armer. Men det gjorde Jesus også, og jeg kastet meg i hans armer, og han ble umistelig for meg.

Jeg vil så gjerne at dagens unge skal føres inn på den vei som jeg av egen erfaring opplevde er forunderlig velsignet. Hvilken rikdom det er å bli ledet inn på et spor som fører til målet! Må Herren frelse oss fra den kristen-dommen som bare blir en begynnelse. Vi må inn i den tro som er hjertets dype og stadige avhengighet av Jesus. Han alene er alfa og omega, begyn-nelsen og enden.

*Fra «Mellom liv og død»
Dansk Luthersk Forlag*

Det kristne vitnesbyrdet

Av Karl Notøy

Hvilket vitnesbyrd etterlater jeg meg? Blir Jesu navn æret ved det liv jeg lever? Det er ikke uten betydning hvordan jeg lever som en kristen. Bibelen sier at vi er et brev, lest og kjent av mange. Vitner mine gjerninger mot meg? Lever jeg et sløvt kristenliv? Er det selvhevdelse og egoisme som styrer mine valg?

Vi trenger å få mer av Kristi sinnelag. Ikke for å bli rettferdige overfor Gud, for den vegen er stengt. Men Bibelen sier at vi *er* verdens lys og salt. Vi sammenlignes med en by som ligger på et fjell og som ikke kan skjules. Jesus taler om at menneskene skal se våre gode gjerninger og prise vår himmelske far. Det kristne vitnesbyrd fremmes ikke bare gjennom ord, men også ved å leve et liv som er troen verdig. Det er noe som heter *før* og *etter* i en kristens liv. Før levde jeg etter kjødet, men nå lever jeg for Gud. Det finnes dessverre kristne som ikke tar det så nøye med hvordan de lever. "Det er jo nåde å få."

Man må ikke leve lovisk, sies det. Jesus taler også om å ta sitt kors opp og følge etter han. Den kristnes vitnesbyrd blir aldri populært i verden. Nei, det kristne liv skal være til dom for verden. Poenget er ikke å fremheve seg selv, men å peke på Jesus for sine medmennesker. Mine evner, min tid, mine penger, ja alt som er meg

betrodd, skulle mer brukes i tjeneste for han. Vårt ønske som kristne skulle være at vi gjennom våre ord og våre liv kunne frembringe et vitnesbyrd som mer herliggjør Jesus blant menneskene.

Vårt vitnesbyrd blir ofte så halvhjertet. Den kristne virksomhet kan bli mer som en hobby, der jeg blir nummer én, og Gud og mine medmennesker kommer i andre rekke. Det skulle være slik at det kristne vitnesbyrd sprang frem fra et hjerte i nød for sine medmennesker som er på veg mot fortapelsen. Kristi kjærlighet tvinger oss, sier Bibelen. Og har vi fått se noe av den kjærlighet Gud viste oss da han gav sin Sønn til soning for våre synder, var det underlig om ikke dette skulle prege oss i forhold til vår neste.

Vitner vi om oss selv, eller vitner vi om han som er vår Herre og Frelser? Som kristne skulle vi være menneskefiskere. Da er det han som har gitt oss oppdraget, som må få dyktiggjøre oss.

Han skal til slutt stå frem som seierherren. Det er han som tilkommer all ære og makt i all evighet. Så er det av bare nåde at vi engang får nå heim. Da skal alle hans tjenere for evig være berget.

Han er virkelig noe å vitne om, og leve for!

Ha plan i din bibellesning!

Av Carl Olof Rosenius

Å, måtte alle sanne kristne oppmun-
tne og iherdig formane sine medmen-
nesker til å virkelig å *bruke* Guds Ord!

Alle Guds barn er jo de rette sjele-
sørgere, enten de er åndelige lærere
eller de er vanlige lekfolk. Da er det
selvsagt stort om du av og til metter et
sultende, fattig menneske som kom-
mer til deg.

Men du gjør jo hundre ganger mer
godt om du setter dette mennesket i
stand til *selv* å skaffe og ta til seg sitt
daglige brød så lenge det lever. Det er
dette du gjør når du hjelper mennesker
til selv å bruke Guds Ord.

Det er ingen sjelens hyrde som bare
med sine egne hender fullt ut kan fø alle
fårene. Han må jo stadig plages av tan-
ken på den store forsamlingen og de
mange forskjellige farene som truer de
sjelene han har fått ansvar for. Og hvem
er i stand til *selv* å vokte dem alle?

Men kan han bevege folket til selv
å ta til seg av Ordet, da har han ført sin
hjord ut på en stor og saftig beitemark.
Der vil de finne nok mat. Det måtte da
være en stor lette og tilfredsstillelse for
en hyrdes hjerte og samvittighet.

Kanskje det viktigste i dette emnet
nå er nevnt. Vi har vist tegnene på den
rette lære, og det vesentligste i å *bruke*
den rett. Til sist så vi også på *nytt* og
nødvendigheten av dette. Men la oss
nå også ta med noen mindre og mer
utvortes forhold, som likevel har stor
betydning.

1: Som i alle andre forhold, slik er
det også ved bruken av Ordet, godt å gå
fram etter en viss *plan*. I stedet for bare
på slump og uten mål lese noe her og
der i Bibelen, bør du ta for deg en
bestemt del eller bok i Bibelen, og lese
den planmessig igjennom. Så får du mer
oversikt over det hele, og en klarere
oppfatning av budskapet på de forskjel-
lige stedene. Da får du også mer lyst til
å lese Guds Ord, og unngår den barns-
lige usikkerheten om hvor du skal lese.

Er du lite kjent i Bibelen, begynn
helst med Det nye testamente. Det
taler mest direkte om vår egen situa-
sjon, og er lettere å ta til seg enn Det
gamle testamente. Er det mulig, sett
av en bestemt tid til å lese Guds Ord.
Ellers skjer det lett at du blir dratt fra
det ene gjøremålet til det andre, så det
hele dagen ikke blir noe av verken å be
eller lese Guds Ord.

2: Les ikke bare selv Ordet, men
del også Ordet sammen med andre. Da
får det ofte dobbel virkning på ditt eget
hjerte. Samtidig gjør du jo andre godt,
og oppfyller din plikt til å tjene din
neste. At Ordet vanligvis virker med
større kraft på hjertene når det deles
med nådesøsken, har erfaringen vist til
alle tider. Det var jo vanlig fra Kristi
kirkes første tid at brødrene holdt *sam-*
drektig sammen i å be og lese, tale og
synge Herrens Ord.

Hvor mye verdifullt du utretter
gjennom å lese Ordet for andre, vil du

vel aldri fullt ut få vite her i livet. Om kanskje bare én enkelt sjel ble vekket opp og frelst, er jo det en stor velsignelse. Men ofte har en så ubemerket begynnelse ført til en stor og vidstrakt vekkelse. «Sennepsfrøet er mindre enn noe annet frø», men selv om det er lagt i jorden av en svak og ubetydelig hånd, har det i seg selv den egenskap at opp fra det vokser «et tre, slik at fuglene under himmelen kommer og bygger rede i grenene», Matt 13:31-32.

3: Er du en far eller mor, har du et spesielt ansvar når det gjelder dine barns eller ansattes sjeler. Her vil vi bare minne om ett bibelsted: «Du skal innprente mine Ord i dine barn. Du skal tale om dem når du sitter i ditt hus, når du går på veien, når du legger deg, og når du står opp», 5Mos 6:7.

Men på dette området er det nok mange kristne foreldre som lar ansvar bli til bekymring. Det skal du ikke gjøre. Du skal ta det alvorlig, men bare enfoldig gjøre det Herren sier i dette Ordet. Og så legge all din bekymring på ham. Guds Ord her krever bare at du i din omsorg skal innskjerpe Guds Ord overfor disse som er betrodd deg.

Og det skal du gjøre hver dag ved alle mulige anledninger, fordi menneskene er så avhengige av daglige og stadige påminnelser om Guds Ord. For de glemmer stadig det de har hørt, og faller i synd eller tvil og motløshet. Derfor følger straks etter dette skriftstedet også versene 8 og 9, om at Herrens bud bør du «binde som et tegn på din hånd», og «skrive dem på dørtøpene i ditt hus og på dine porter».

Passer du på å stadig innskjerpe Guds Ord overfor alle dine, og de likevel ikke omvender seg, er din sjel ren for deres blod. Noe ganske annet er om du unnlater å gjøre dette. Da utsetter du deg for et stort ansvar.

Så kan det bli spørsmål om hvordan vi best kan få gjennomført dette. Kanskje nettopp det vi har sagt om en fast plan, vil være det beste her. At du setter av en bestemt time på dagen til denne *husandakten*. Men dermed er selvsagt ikke alt gjort. Til og med «når du går på veien», eller er sammen med dine i arbeid, skal du med ord og eksempel innskjerpe loven.

Det å ha en bestemt andaktsstund, om den er aldri så kort, betyr svært mye. Hver dag får du da en påminnelse om din hellige plikt. Tenk etter hvor mye du har fått utrettet på dette området hvis du *ikke* har noen konkret husandakt. Kanskje ikke noe som helst! Men skal det fortsette på denne måten? Er det forsvarlig i lengden?

Skal dine barn og dem du er arbeidsgiver for gå gjennom nådens tid mot evigheten uten noen åndelig omsorg for deres evige liv? Skal du aldri få et alter i ditt hus, der Gud, som dette hjemmets Gud, taler, påkalles og lovprises?

Samtidig er det klart at med dette som mål blir det mye kamp. Djevelen vil sette inn all mulig motstand, og kjød og blod vil bruse av innvendinger, treghet m.m. Men skal en kristen noen gang være så opptatt av det som hører denne verden til, at en stille stund med Guds Ord må vike plassen?

Akkurat her står vi ved det største beviset på hvor stor betydning og nytte husandakten har. Du kjenner hvordan den krever en hellig sinnsstemning, og at det er nødvendig å legge fra deg syndige vaner. Du merker at det onde markeres tydeligere som ondt (for din samvittighet), når det settes opp mot det hellige.

Det blir en uroende og ubehagelig brytning i ditt indre når du straks etter å ha syndet går inn for Gud i Ordet og bønnen. Eller straks etter den stille stunden igjen begynner å synde.

Og vi skal legge merke til at det er akkurat dette hemmelige begjæret til uforstyrret å beholde sine hemmelige synder, som vil hindre oss i å ta tid til den daglige andaktsstunden. Her passer det meget godt med Luthers ord: «Uten tvil vil du ikke finne noe som sterkere kan røyke ut djevelen, enn om du er opptatt med Guds bud og Ordet, og taler og synger om det.»

Men så frykter du kanskje for at denne daglige andaktsstunden fort kan bli en tom skikk, som bare fører til gjerningskristendom, hykleri og forherdelse. Dette skjer også med mange mennesker. Det skjer likevel ikke bare med husandakten som bakgrunn, men med *alle* nådemidlene. Og så må vi spørre: Ville de menneskene som ødelegger seg selv ved å misbruke nådemidlene, blitt noe bedre om vi avskaffet dem? Skulle vi forkaste alle de midler som kan misbrukes; evangeliet, nattverden, gudstjenestesamlinger? Selvsagt ikke. For *med* nådemidlene kunne tross alt *noen*, men *uten* nådemidlene

Ski-leik for studenter

Bibeltimer ved *Kristian Fagerli* og *Ingar Gangås* i Stokkhaugen bedehus, Orkdal i Sør-Trøndelag, 25.–27. februar 2005.

Påmelding til Ingeborg Gangås, tlf. 943 74 498 eller Ingar Gangås, tlf. 74 06 46 50 – ingang@c2i.net

ingen vinnes. Og du får ingen bedre hjelp til å fri deg fra misbruket enn ved at «Kristi Ord bor rikelig blant oss».

Du skulle kanskje ønske du hadde en huspredikant, som hver dag kunne forkynne Guds Ord til lærdom, til omvendelse og helliggjørelse, og til trøst for alle dine kjære?

Vel, det kan du få om du vil. Uten lønn kan du få de største predikanter til å forkynne hver eneste dag i ditt hus! Ja, til og med konger og hellige profeter, som ikke smigrer, og ikke holder noe av sannheten tilbake, men åpent og ærlig taler Guds Ord. Og selveste Kristus og hans hellige aposteler vil gjerne få tale Guds Ord i ditt hus – hvis det er det du lengter etter!

Burde du da ikke skamme deg over at du så lenge har foraktet slike tilbud? For disse store predikantene får du jo nettopp høre i Bibelen og i andre bøker med slik forkynnelse.

Tenk om vi fikk høre at et eller annet sted stod det en Guds engel og talte! Ville vi ikke da skynde oss, om vi skulle måtte krype dit på våre knær? →

(Siste side!!!)

Misjonsarbeidet i Peru

Landsstyret hadde møte med Jon Espeland 25. sept., der vi foreslo samarbeid om misjonsarbeidet i Peru. Det ble bestemt å møtes på nytt 18. des., til nye drøftinger.

Kort tid før dette møtet, kom det brev fra Evangelisk Luthersk Misjonslag (ELM), hvor Espeland sitter i styret. De understreket at det ikke var rom for forhandlinger, og Espeland ble bedt om ikke å møte oss.

Derimot ville ELM tilby samarbeidsavtale med INEL-Peru direkte, under betingelse av at INEL-Peru sa

opp samarbeidsavtalen med Lekmannsmisjonen innen 31. des. 2004.

Bibelskolestyret og Landsstyret ba da etter sitt møte 18. des. om en samtale med INEL-Peru, og foreslo at Ingar Gangås og Dag Rune Lid kunne besøke dem i siste halvdel av januar. 31. des. mottok vi en telefaks fra Peru, med beskjed om at de hadde undertegnet ny avtale med ELM.

Vi kommer tilbake til dette i neste nummer, og ber misjonsfolket om forbønn i denne vanskelige tiden.

Landsstyret

Og hvis vi så på vei dit møtte en skare av mennesker som var på vei tilbake, som sa: «Dere kommer for sent. På lysende vinger steg engelen opp igjen til himmelen.» Ville vi ikke da innstendig be dem fortelle noe de kunne huske han hadde sagt?

Og hvis de så sa: «Jo, her har vi hele talen hans nedskrevet.» Ville vi ikke da gi alt for å få se og høre den?

Men nå har jo dette virkelig skjedd. Gud selv har jo talt i hjem og i templer, dels gjennom engler og profeter, og så

til sist gjennom Sønnen. Og disse Ordene har vi i Den Hellige Skrift: Bibelen. Det er ikke dikt, men guddommelig sannhet.

Skulle vi ikke da inderlig elske, ære og flittig studere Guds Ord! Som keiser Teodosius; skrive av Bibelen med gullbokstaver – eller enda bedre: Skrive dem dypt inn i våre hjerter! Og så ved Guds nåde få tro Guds Ord, lyde Ordet, og bli i Ordet helt til vi dør.

*Fra «Veiledning til fred»,
Arven forlag*